

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. III. Argumenta ex Autoritate Ecclesiae Lugdunensis diluuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

*Argumenta ex Autoritate Ecclesiæ
Lugdunensis discutiuntur & diluuntur.*

Magnum sibi Præsidium quærit Jansenius ab hac Autoritate Ecclesiæ Lugdunensis in illis eruditis Libris, quos de tenendâ Scripturæ veritate S. Remigius scripsit, ubi ex professo docet, Christum Fidelium Ecclesiam Passione suâ redemisse, nullo verò modo pro illis infidelibus, qui per quatuor annorum millia antè adventum Salvatoris in infidelitate suâ mortui atque damnati sunt, vel aliis similiter post ejus adventum in suâ infidelitate perseverantibus passum esse. Verba S. Remigii sunt: *De infidelibus verò eadem constantia desinit. Cesset hæc nova & inaudita præsumptio, ut nullus hominum impiorum, & apud inferos irrevocabiler damnatorum fuerit, pro quo Christus passus non fuerit. Cum pro solis illis defunctis passionem sustinuerit, qui eum, dum in corpore viverent, fideliter venturum & mundum suâ passione redempturum crediderunt. Hoc itaque Catholicum, hoc fidei Ecclesiæ ab initio commendatum.*

Respondeo S. Remigium agere de redemptione relata ad impios pro statu irrevocabilis damnationis, non pro statu viæ quo erant salvabiles & Christo incorporabiles, pro quibus saltem sufficienter Christus mortuus est, quia instituit media, quæ si suscepissent, salvati fuissent. Undè erant Christi membra in potentia, ut loquitur D. Thomas, quia potuerunt Christo uniri dum viverent. Post mortem verò potentia ista desivit. Quod de efficaci damnatorum redemptione etiam egerit, patet ex argumentis, quibus utitur: *Quia sicut de eisdem refugis Angelis & im-*
mundis

DE PROPOSITIONE V. 457

mundis spiritibus scriptum est, quod Deus Angelis peccantibus non pepererit, sed rudentibus inferni detractos sub caligine tradidit in iudicium cruciandos reservari: & idcirco verissime creduntur irrevocabili iudicio ad pœnas & ad interitum perpetuum prædestinatos: ita & illi homines impij in suâ impietate mortui eodem irrevocabili divino iudicio tam erant pœnis perpetuis condemnati.

Probat id quoque ex Osæâ Prophetâ dicente: *Ero Mors tua ô Mors, morsus tuus ero inferne. Quæ verba S. Gregorius exponit: Quia ergo in electis suis funditus occidit mortem, MORS MORTIS EXSTITIT. Quia verò ex inferno partem abstulit & partem reliquit, non occidit funditus, sed momordit infernum. Ait ergo: Ero Mors tua, ô Mors. Ac si apertè dicat, quia in electis meis te funditus perimo. Ero morsus tuus inferno, quia sublatiis eis, te ex parte transfigo.*

Quantum ad infideles, qui nondum mortui sunt, sed in suâ infidelitate, atque impietate perseveraturi, nihil definit, sed ita loquitur: *Si de Scripturæ sanctæ auctoritate quod etiam pro talibus passus sit, certissimis & clarissimis testimonijs nobis demonstrare potuerunt boni Viri qui talia definierunt, dignum omninò est, ut credamus & nos: si verò non potuerint, cessent contendere pro eo, quod non legunt, pudeat eos definire, quod nesciunt.*

Respondetur agi de efficaci Redemptione & absolutâ, aut si mavis indifferenti, quam ad omnes qui salvari Sponte voluerunt extenderunt Semi-Pelagiani, quorum imitator fuit Hincmarus, & contra quem S. Remigius, sicut & Synodus Valentina egit. Quod autem pro infidelibus, etsi ad fidem non pertingant, Christus mortuus sit, propter unam omnium causam à Domino in veritate susceptam, ex S. Prospero monstravimus; licet efficacitas, ejusque proprietas tantum penes illos

F f 5

sit

458 LIBER SEXTUS

fit, qui reipsa in Christi membra transeunt per Fidem & Sacramenta.

Et nonne Augustinus inter fideles computat parvulos baptizatos, & non baptizatos inter infideles? atque tamen pro non baptizandis Christus est mortuus: quia quibus opus est Christus, his procul dubio est Jesus: omnibus autem parvulis opus est Christus, & ejus baptismus; ergo.

Objici etiam potest, quod Ecclesia Lugdunensis hanc propositionem refutet: *Christus Jesus Dominus noster, sicut nullus homo est, vel fuit, vel erit, cujus natura in illo suscepta non fuerit, ita nullus est, fuit vel erit, pro quo passus non fuerit, licet non omnes passionis ejus mysterio redimantur. . . quia poculum immortalitatis quod confectum est de infirmitate nostra & virtute divina, habet quidem in se, ut omnibus prosit, sed si non bibitur, non medetur.*

Resp. Sunt tamen verba Prosperi: *Nullus est ex hominibus, cujus natura in Christo Domino nostro suscepta non fuerit. Ad cap. 9. Gall. & ad Vinc. 1. Cum propter omnium naturam, & unam omnium causam à Domino nostro in veritate susceptam, rectè omnes dicantur redempti, & tamen non omnes à captivitate sint eruti, &c. Et infra: poculum quippe, &c.*

Itaque aliam susceptionem naturæ intellexit Prosper, aliam Ecclesia Lugdunensis; ille talem quâ factum est, ut pro illa natura voluerit Deo satisfacere causam ejus in se suscipiendo, & sic se caput constituendo omnium membrorum, quæ ipsi uniri possent (Sicut D. Thomas docet Christum esse Caput omnium hominum viatorum quia uniuntur illi actu vel potentiâ); aliter verò Ecclesia ista, nempe pro illa, quâ homines ei actu conjunguntur ut viva membra capiti adunata per gratiam. Huc enim collineant probationes ex Patribus desumptæ, signatè ex S. Leone

&c

DE PROPOSITIONE V. 459

& Gregorio magno. S. Leo namquē ita loquitur: *Nascens Dominus Iesus Christus homo verus, qui numquam esse destitit Deus verus, nova creatura in se fecit exordium. Generatio Christi origo est populi Christiani. Natalis Capitis, natalis & corporis. Item: Illa substantia nostrae in Deitate susceptio, quem hominem misericordiae suae nisi infidelem reliquit exortem? & cui non communis natura cum Christo est, si assumentem recipit, & eo Spiritu est regeneratus quo ille primogenitus. Et Sanctus Gregorius: Interpellat autem pro nobis Dominus non voce sed miseratione, quia quod damnari in electis noluit, suscipiendo servavit. Et S. Hilarius de Sacramentali Communione: Non enim quis in eo erit, nisi in quo ipse fuerit. Et in conclusione Misfarum Natalis Domini Ecclesia orat: Hujus Domine Sacramenti semper novitas natalis instauret, cujus Nativitas singularis humanam depulit vetustatem.*

Ex his concludit Ecclesia Lugdunensis: *Quod illa humanae naturae in Christo susceptio infideles hujus misericordiae reliquit exsortes. Et eis solis praestitit, ut haberent Communem naturam cum Christo, qui assumentem Recipiunt, & illo Spiritu sunt regenerati, quo ille est progenitus. De actuali ergo cum Christo unione agitur: alioquin omnes non regenerati, sed postea regenerandi non essent à Christo suscepti, & redempti: cum tamen dicat S. Leo: Sicut à peccato nullum liberum reperit, ita liberandis omnibus venit. . . . animetur gentilis, quia vocatur ad vitam, &c.*

Conformiter Ecclesia Lugdunensis de efficaci redemptione sive redemptis fructuosa loquitur ubi ait: *Manifestè ergo constat, quia susceptio illa redemptio fuit, ut qui suscepti sunt, sint redempti, & qui redempti, illi suscepti. Unde & fideles in Christo sunt, & Christus in illis. Infideles non sunt*
in

460 LIBER SEXTUS

in Christo (actu) nec Christus in illis. Solis fidelibus dicit, quos sibi per Sacramentum vere Incarnationis & gratiam Redemptionis univit, MANETE IN ME, EGO IN VOBIS.

Quod autem infidelium caput Christus sit, adeoque illorum naturam susceperit & causam, ut loquitur Sanctus Prosper declarat Doctor Angelicus 3. p. q. 8. art. 3. Christus, inquit, est caput omnium hominum, sed secundum diversos gradus: primò enim & principaliter est caput eorum qui actu sibi uniuntur per gloriam. Secundò eorum qui actu sibi uniuntur per Charitatem. . . . Quintò eorum qui in potentia sibi sunt uniti, quæ numquam reducetur ad actum. Et art. 3. ad 1. Dicendum quod illi qui sunt infideles, etsi actu non sint de Ecclesia, sunt tamen de Ecclesia in potentia: quæ quidem potentia in duobus fundatur: primò quidem & principaliter in virtute Christi, quæ est sufficiens ad salutem totius Generis humani; secundario in arbitrij libertate.

Quod si quæras, cur ergò non omnes Salventur, cum meritum Christi frustrari non possit?

Respondet in q. q. disput. q. 29. de grat. Christi art. 7. ad 4. dicendum quod meritum Christi, quantum ad sufficientiam equaliter se habet ad omnes; non autem quantum ad efficaciam; quod accidit partim ex libero arbitrio, partim ex divina electione, per quam quibusdam misericorditer effectus meritorum Christi confertur, quibusdam vero iusto iudicio subtrahitur: Et ad 13. Hoc ipsum gratis alicui nostrum confertur, quod efficaciam meriti Christi consequamur. Et 3. p. q. 1. art. 1. ad tertium comparat, sicut Prosper, poculo medicinae. Sicut si Medicus faciat medicinam ex qua possint quicumque morbi sanari.

SEC.